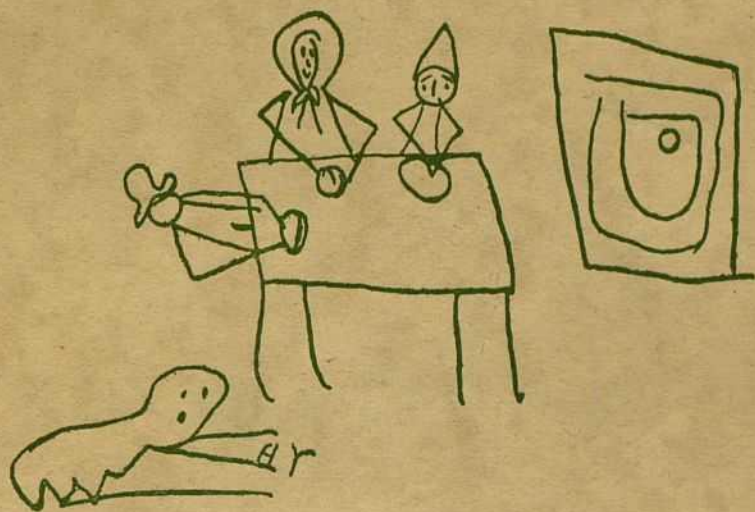

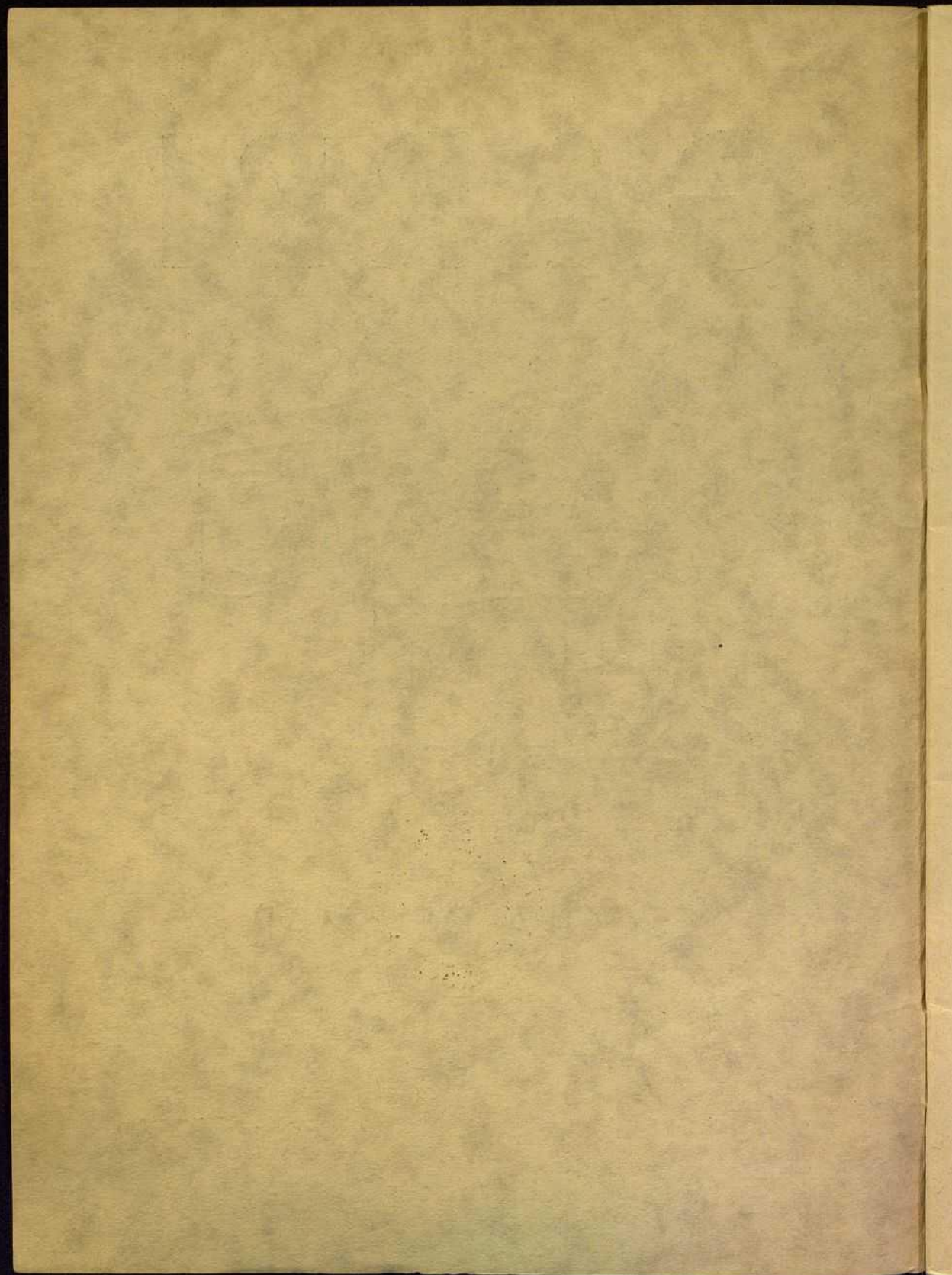
GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

Any IV - N.º 19

Febrer 1936

GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

Any IV - N.º 19

Febrer 1936

SUMARI

PORTADA. — Dibuix de «La Caputxeta Vermella», Concepció Jofre, 8 anys.

PÒRTIC. — El cultivo de lo inútil.

LA VIDA QUE FEM A L'ESCOLA DEL MAR. — Els divertiments de les criatures (enquesta).

CAL PARLAR BÉ. — Expressions mal dites, recollides en un dia de classe.

METEOROLOGIA. — Relació entre l'estat del mar i la direcció de les ones durant la quinzena del 16 al 31 de gener del 1936.

ESCACS. — Del mat «Loco».

LA NOSTRA BIBLIOTECA.

MÚSICA.

IMPRESSIONS D'UN VIATGE AUTÈNTIC A LA XINA. — (Acabament).

LA NENA I L'ÓS. — Conte.

UN ARBRE ORGULLÓS QUE VOLIA PUJAR A L'ESTRATOSFERA. — Conte il·lustrat.

ELS HOMES I ELS LLIBRES.

NOTÍCIES PEDAGÒGIQUES. — Una conversa amb el conserge de l'Escola del Mar.

L'ESCOLA VISTA DES DE FORA.

NOTICIARI.

PUBLICACIONS DE L'ESCOLA DEL MAR.

P Ò R T I C

EL CULTIVO DE LO INUTIL

A Luis Santullano

*H*emos leído, los profesores, en una de nuestras reuniones, su artículo en «El Sol» (1).

Si la moderna pedagogía comprendía, que no comprende, porque los modernos pedagogos van tan atareados tras fórmulas mágicas matizadoras, como la que diferencia, por ejemplo, la escuela del trabajo, de la escuela activa, lo que significa la sensibilidad en nuestra vida creadora y recreativa. Llegará un "día en que no se necesite pedirle ni esto al jardín, (no pedir al jardín obra social ni influencia higiénica), porque baste su presencia deliciosamente inútil, como narciso grande en el pecho de la ciudad".

A ellos que les dicen los símbolos inútiles, y también inútiles para nosotros, pero en otro sentido, de "el árbol, el agua, el pozo, el ánfora, la paloma, la fuente, el camino?"

Para los más sabios, todo eso es literatura, y para la mayoría, como se trata del imponderable estético, cuya

(1) *Realidades. El jardín en la ciudad.* Luis Santullano. «El Sol», Madrid, jueves 30 de enero de 1936.

emoción interna, no queda en las manos, ni en la piel, ni en los ojos, ni en los oídos, sino mucho más adentro.

Nada les dice, y se quedan con ojos y boca abiertos, como si se les hablara en lenguaje extraño y desconocido. Y así es, en efecto. Para ellos constituye un lenguaje nuevo. Un día escribió en "La nostra posició pedagògica": "... nadie habla de este método de la emoción pura, del cosquilleo a flor de piel y del entusiasmo que todo lo mueve, y del que podría hablar mucho, porque es en nuestra vida... de cuya vida, alguien que no sabrá comprenderla, y por lo tanto vivirla, dijo que era literatura".

Y decimos vivirla, porque en el alma de los profesores de la Escuela del Mar, hay un libro de recuerdos diarios, de la emoción que dejan el juego, el trabajo, la lectura, el comentario, la música, la flor, el hablar íntimo con el niño, el silencio.

Y a nosotros que llevamos una vida llena de proyectos y estructuras, presididas, tamizadas y refrendadas por este sentimiento de lo bello, que es claridad y alegría, que nos pregunten a nosotros, que desconocemos el plan Dalton, si tal cosa la hemos realizado según el método de proyectos. ¡Como si nuestra vida no estuviera llena de proyectos, unos realizados y los más por realizar!

Y usted habla de símbolos inútiles, pero el primer título de su artículo, dice Realidades. Y es realmente así, la realidad de lo inútil, porque hay que tener en cuenta y en esto habrá camino de salvación humana, aunque parezca utópico, en este mundo actual que sólo se trata de realidades inmediatas, materiales, que la dignificación personal y colectiva, que el pan material, que el pan que cada día comemos, estará seguro en nuestra boca o mejor en nuestro estómago, el día que hayamos conquistado definitivamente nuestro pan espiritual.

La vida que fem a l'Escola del Mar

ELS DIVERTIMENTS DE LES CRIATURES

L'anar al camp

Hem fet una enquesta entre tots els nens de l'Escola per a saber quines són les seves distraccions o divertiments preferits.

Els resultats han estat diferents del que ens pensàvem.

Els nens més petits (*de 6 a 8 anys*) sense diferència de sexes, han demostrat afició indistintament per *jugar*, anar al cine, i passejar, sense prioritat de cap mena.

Dels 8 als 10 anys les *nenes* continuen sense una predilecció remarcable per cap cosa determinada.

Els *nens* d'aquesta edat, comencen a preferir l'anar a fora —a la muntanya, que diuen ells— en un tant per cent de 29'6. El tant per cent que segueix, és el constituït pels que prefereixen el cine: 18'5. A tercer lloc i gairebé en una mateixa proporció, hi van el joc de pilota, l'esport de la bicicleta, el patinet, les bales.

Dels 10 als 12 anys. Les *nenes* tenen la major preferència per anar a fora: 44'1 %. Segueix la preferència pel cine 14'7 % i en una proporció molt més baixa, l'anar al teatre, a passejar, als banys.

Els *nens* posen també en primer lloc, la seva afició per anar a fora: 33'9 % i en alguns casos especificada a les excursions. Segueix en una proporció força elevada 19'6 % l'afició pel cine. L'anar en bicicleta 8'9 % i molts menys partidaris, anar a foot-ball, al parc, etc.

Dels 12 als 14 anys. *Nenes.* Continua en progressió ascendent l'interès per a anar a fora, 50 %. En segon lloc, continua el cine en un 18 %. Segueix, el teatre, l'anar a passeig (per Barcelona, s'entén).

En els *nens* d'aquesta edat, ja hem notat una variació. L'interès pel cine i per l'anar a fora s'equiparen en una proporció de 29'5 % cada cosa. Després segueix, el teatre, les bicicletes, el futbol, el pin-pong, etc.

Conclusió d'això: els *nens* de ciutat senten el camp, volen anar al camp.

Això ens ho diuen els *nens* de classe modesta i en alguns casos modestíssima, ja que els *nens* de *casa bona*, per una sèrie de raons no gaire difícils de descobrir i una mica ingrates de dir, encara no han arribat a les escoles populars.

Aquests nostres *nens*, que molts d'ells no han vist mai el camp, ni un tros d'hort per a cultivar (els de la Barceloneta, per exemple), que són els mateixos que creuen que les patates pengen de les branques de les patateres, i que no saben el blat quina cosa és; la major part aspiren el camp com una cosa difícil d'assolir, de la mateixa manera que els *nens* d'alta muntanya aspiren anar algun dia a Barcelona.

Els que han provat el camp, també el somnien. Això ens fa creure que si aquesta enquesta es fes en una escola *de rics*, tal vegada no variaria gaire.

Hem dit que els resultats han estat diferents del que ens pensàvem. Nosaltres anàvem amb un partit pres, creïem amb l'al·licient del cine per sobre de tot, però la sinceritat de les criatures ens ha demostrat que encara que vagin molt al cine, no és la cosa que senten més.

Cal parlar bé

Expressions mal dites, recollides en un dia de classe

Aquestes paraules que he recollit semblen molt senzilles, però per això mateix, ningú s'hi fixa i en canvi s'usen molt i quasi sempre malament.

Un noi em deia: «quan arribo a *cassa* jugo a escacs». A la paraula *cassa* li sobra una *s*, i s'ha de pronunciar *casa*.

Més tard, llegint un treball, un noi digué: «Les editorials *se'n cuiden* dels llibres...» Havia de dir: «Les editorials *tenen cura* dels llibres».

Després llegírem uns contes inventats per nosaltres, i un d'ells deia: «Amb l'*estral* talla l'arbre...» l'*estral*, no vol dir res; s'ha de dir *destral*.

Molt sovint se sent per la classe «*hai anat*» en lloc de «*he anat*».
Quasi tothom diu la paraula «*embustero*», aquest mot és un castellanisme que cal evitar i dir *mentider*. També hi ha algú que diu *mentirós* encara que aquests són més pocs.

ISIDRE TORRAS, 12 anys

Color Verd

Classe "Garbí"

Meteorologia

Relació entre l'estat del mar i la direcció de les ones durant la quinzena del 16 al 31 de gener del 1936.

	9 h.		15 h.		17 h.	
16	S.SE.	1	S.SE.	1	S.	1
17	SE.	3	S.	2	S.	2
18	E.	2	S.SE.	2	dissabte	
19	no s'han fet observacions					
20	SE.	3	S.SE.	3	SE.	3
21	SE.	2	S.SE.	2	S.	2
22	S.SE.	2	S.	2	S.	2
23	SE.	2	SE.	2	S.SE.	2
24	SE.	2	E.	2	SE.	2
25	E.	3	E.	3	dissabte	
26	E.NE.	3	no s'han fet observacions			
27	E.	3	E.	3	E.	3
28	SE.	2	S.	2	S.SE.	2
29	S.SE.	2	S.SE.	2	S.SE.	2
30	E.	2	E.SE.	2	E.SE.	2
31	E.SE.	3	E.SE.	3	E.SE.	3

Com es pot observar, el màxim estat del mar en la quinzena del 16 al 31 de gener d'enguany, ha estat 3, predominant en les ones, la direcció E.

L'estat del mar més baix, ha estat 1, amb ones del S.SE. i S. És a dir, predomini de la direcció S.

Però en canvi, es dona el cas, que el dia 20 vénien del S.SE. i l'es-

tat del mar era 3. Això és degut, a què bufava un vent fort del S.SW., a una velocitat de 6 metres per segon i que era suficient, per a aixecar grosses ones del S.SE.

S'ha de tenir en compte, que els 6 metres, és la velocitat del vent més alta, registrada en tota la quinzena.

ALEXANDRE PERELLÓ, 14 anys
(Del Cos d'Observadors)

Escacs

DEL MAT «LOCO»

Començo per dir, que aquesta sortida de P 4 CR, és molt dolenta, perquè amb una sola badada que poden fer les blanques tirant P 3 AR, ja tenen el mat a sobre.

També és dolenta la sortida P 4 CR, perquè la Dama està lligada, així com els alfils.

Les sortides més bones, són les de peó de Dama o bé de Rei, per les causes que ja he dit.

El mat «Loco» és el següent:

BLANQUES

1. P 4 CR
2. P 3 AR

NEGRES

1. P 4 R
2. D 5 TR ++

La millor defensa de les blanques, és no començar per P 4 CR, però si aquesta jugada ja s'ha fet, el millor és fer el següent:

1.ª defensa

BLANQUES

1. P 4 CR
2. P 4 TR (defensa)

NEGRES

1. P 4 R

2.ª defensa

BLANQUES

1. P 4 CR
2. C 3 AR (defensa)

NEGRES

1. P 4 R

3.ª defensa

BLANQUES

1. P 4 CR
2. P 4 R (defensa)

NEGRES

1. P 4 R

4.ª defensa

BLANQUES

1. P 4 CR
2. P 4 D (defensa)

NEGRES

1. P 4 R

5.ª defensa

BLANQUES

1. P 4 CR
2. A 3 TR (defensa)

NEGRES

1. P 4 R

6.ª defensa

BLANQUES

1. P 4 CR
2. C 3 TR (defensa)

NEGRES

1. P 4 R

També es poden fer altres jugades, però aquestes crec que són les millors, perquè serveixen per a alguna cosa.

JORDI DONAT, 12 anys

2.ª categoria

Classe "Garbí"

Color Verd

La nostra Biblioteca

BIBLIOTECA DELS NENS

Darreres adquisicions

LLIBRES

N.º de registre

- 1.046.—*El libro de las niñas*.—Oliver-Landers. (Edit. Juventud, S. A.). Donatiu de l'editor.
1.047.—*Peter Pan i Wendy*.—J. Barrie. Adaptació i dibuixos de A. Saló. (Edit. Juventud, S. A.). Donatiu de l'editor.
1.048.—*El mundo en que vivimos*.—H. Van Loon. (Edit. Luis Miracle).
1.049.—*Del amor al libro*.—L. C. Viada y Lluch. Donatiu.
1.050.—*Libros, mujeres, niños*.—María Luz Morales. (Càmara Oficial del Libro). Donatiu.

VISTES

- 1.051.—Una col·lecció de 40 vistes de Catalunya, en colors. Donatiu.

NOVES REVISTES D'INTERCANVI AMB «GARBI»

- Gavina*, Revista escolar de Vinaroz (Castellón de la Plana).
Tachira, Organo de la escuela federal graduada «Bolívar» (Venezuela).

BIBLIOTECA DELS PROFESSORS

Darreres adquisicions

N.º de registre

- F. 146.—Extrait de la *Revue de Pedagogia*. Le cercle de Pedagogie. Ecole de Pedagogie de l'U. L. B. Bruxelles.
F. 122.—*El cinematògraf en la cultura i en els costums*. R. Rucabado. (Edit. Catalana). Donatiu.

N.º de registre

- F. 134.—*Vida de Sant Benet*. Treta de Sant Gregori. (Biblioteca Monàstica). Donatiu.
- F. 162.—*Anuari de les Biblioteques Populars* (1934). (Direcció Tècnica de Biblioteques. Palau de la Generalitat). Donatiu.
- G. 50.—*Historia de la Humanidad*. H. W. Loon. (Edit. Luis Miracle).
- H. 61.—*Lluita contra la febre tifoidea a Catalunya*. Dr. Lluís Claramunt. Donatiu.
- F. 147.—*Els infants i les joguines*. Jaume Bertran. (Publicacions d'Acció Educativa).
- F. 149.—*L'educació dels més menuts*. Dr. Emili Mira. (Publicacions d'Acció Educativa).
- F. 145.—*Annals*. Institut d'Acció Social Universitària i Escolar de Catalunya. (Intercanvi amb GARbí).

BIBLIOTECA DELS ANTICS ALUMNES

Degut a la suggerència de diversos antics alumnes, que s'havien enterat de les dificultats econòmiques amb les quals ha de lluitar GARbí, s'ha fet donació a la Junta de Govern de la revista, de la quantitat de 79'15 pessetes, diners recaptats pels antics alumnes i que devien servir per a la compra de llibres per a la seva biblioteca.

Per aquest motiu, no s'han pogut adquirir noves obres en aquest últim temps.

Anotem uns quants donatius:

La Revista (quaderns de publicació quinzenal) gener, febrer, març, juny, juliol, agost, setembre, octubre, novembre i desembre (1922).

Gener, febrer, març (1923).

Agost, setembre, desembre (1924).

Juny (1925).

Nou intercanvi amb GARbí

Cruz y Raya, Madrid.

Música

*Conferència de Mossèn Higiní Anglès a «Conferència Club»
sobre la «Música a la Cort d'Alfons IV el Magnànim».*

El públic iniciat en musicologia que assisteix a una sessió com la que avui comentem, resta meravellat i agraït.

Meravellat per les bel·leses que dormitaven empolsades en prestatgeries d'arxius, i com la «Bella dorment» desperten plenes de vida i frescor.

Agraït, dels poquíssims homes que com Mossen Anglès, *saben* cercar i trobar aquests tresors i *tenen* la força espiritual i física que exigeix una feina que no admet fatiga ni desencoratjament, sinó la contínua labor del «creador».

...despertar la «bella dorment» no és crear-la de nou...?

El músic o musicòleg que escolta per primera vegada obres de la bel·lesa melòdica i arquitectònica com les presentades avui, no *sent* menys curiositat que si assistís a una primera audició moderna. Aquí pensa; què haurà escrit tal autor?, i allí; què havia escrit tal altre?...

No és sense motiu, que el nostre Mossen Anglès està reconegut com a «primer musicòleg d'avui, de la Península Ibèrica».

Segles enrera... segle XV, més enrera, segle XIV, Cort d'Alfons IV, el Magnànim, primer a Barcelona, i més tard a Nàpols...

Molt ha estat escrit d'aquesta Cort, principalment de la seva època a Nàpols; estudiades les cròniques, analitzats els documents i reconstruïda la seva esplendorosa vida a l'aubada del renaixement, en varis dels seus aspectes literaris i artístics... però la part musical, que com féu notar el conferenciant, prengué tanta importància en la vida d'Alfons IV, ja des de la seva primera joventut i com a conseqüència, a la seva Cort, no ha estat estudiada ni han estat descoberts els manuscrits que miraculosament s'han salvat i van ara, poc a poc, sortint a la vida per a enriquir el patrimoni verament original de la nostra música.

Les cartes, d'Alfons el Magnànim —mossen Anglès en llegí algunes— quan es refereixen a assumptes d'ordre musical, demostren una tendresa de veritable artista i un entusiasme enèrgic i frisós.

Quan és coneixedor d'algun nou aspecte o modelitat, sigui de composició, de dansa o instrumental, no reposa fins que n'és posseïdor.

Es així que aplega al seu entorn, els millors compositors, instru-

mentistes (ministrils) i dansarins; i els instruments més perfeccionats, i s'interessa principalment per les noves adquisicions de les brillants Corts de Borgonya i Dijó.

Com es complau, aquest nou «Amador de la gentilesa» en l'audició de llurs dolçissims sons! «Rota» (orgue) «exzequíé» (precursor del clavicèmbal), guitarres, llauds i trompetes de plata, de so pastós, i cristall alhora; cants de veus triades, ballarins i ballarines vinguts d'arreu, a voltes de Xàtiva, i tot això, dins de la Cort, prop seu per a fruir-ne el goig sempre i plenament.

Encertadíssims foren també els exemples vius d'aquella música, que illustrà la conferència. Sis obres altament representatives i bellament interpretades per la senyoreta Pilar Rufí, qui amb suggestiva veu s'adaptà admirablement a tan difícil estil, i un quartet instrumental—flauta, dues violes i violoncel—, conjunt suggerit per a donar el colorit més aproximat dels instruments antics.

De Gilles Binchois (1400-1460) oïm una cançó «Adieu mon amoureuse joye», i, una altra de Guillaume Dufay «Vergine bella, che di sol vestita» amb text del Petrarca.

Es de remarcar que a l'oïr aquesta obra, no es pot deixar de pensar amb els autors concientment o inconscientment arcaizants. Ben bé fa l'efecte que la línia espiral ascendent de la música, hagi atès el punt àlgid de la seva vertical...

De Johannes Cornago, sentim un bellíssim «Villancico» típic del Palau, titulat «Gentil dama, non se gana otro bien en vos mirar».

Segueix una dansa instrumental de Francisco de la Torre (músic de la Cort de Castella, qui va ésser el primer de la península que va musicar textos espanyols), dansa lenta, dolça melodia per a instruments, animada per un moviment rítmic igual i continuat que possiblement influencià l'obra de Bach.

De Cornago, tornem a escoltar un altre «Villancico» amb una part instrumental afegida a la transcripció, amb tota cura i respecte, per J'Ockeghem, a fi de donar-li més estabilitat harmònica.

Cornago, que era neerlandès, i que abans de viure a la Cort del Magnànim havia format part de la Cort flamenca de París, posseïa molt acusadament el nou estil neerlandès que combina el savi contrapunt, amb la dolça melodia.

Finalment, el villancico «Enemiga le soy madre» de Juan de Espinosa, cançó curta, sense refrany, ens dóna un exemple típic d'un estil ja molt depurat; elimina no pocs ornaments excessius, clarifica el conglomerat de notes, oferint-nos una melodia que respira calma i

simplicitat aparent, tot i essent saviament construïda i animada d'una forta emoció.

Es el començ de la «frottola» (cançó amorosa de la Cort i del poble) que tanta importància prengué més tard i tants bells exemples en posseïm.

A «Conferència Club» agraïm el haver-nos brindat l'oportunitat d'escoltar dades tan interessants i obres tan belles i desitgem de tot cor que mossèn Higini Anglès, prossegueixi infatigable la seva tasca magnífica que tan de bé fa a l'Art i a Catalunya.

Impressions d'un viatge autèntic a la Xina

VIII i últim

Em vaig descuidar de dir, que el dia que vam arribar a Hankow plovia i feia fred.

Jo vaig pensar, ara no sóc a la meua terra, sinó a la dels xinesos.

Vam pujar a l'auto dels senyors Figueras, i el senyor Oriol anava al costat de l'auto amb una moto i semblava que ens fes guàrdia.

Pel camí, van dir-nos que ja ens tenien una casa llogada amb mobles i tot, i ens van explicar coses dels xinesos. Ens van dir que no beguéssim aigua sense bullir i que el peix de menjar quan el porten, ha d'estar viu dins d'una galleda o sinó ens moriríem.

Quan vam arribar a casa dels nostres amics, tots vam estar molt contents. La Montserrat i jo, vam dir que teníem fred i la senyora Figueras va dir —Ai nenes! aviat tindreu molta calor.

La Mimí va estar molt contenta perquè en aquella casa hi havia un nen que es deia Víctor i una nena que es deia Mercè i després en tenien un de bolquers.

En Víctor i la Mercè tenien una «ama» cada u i aquestes «ames» anaven vestides amb pantalons i una jaqueta sense botons, que es cordava d'una manera que sembla aquella dels païames, mitges blanques i unes sabatetes molt menudes. Duïen un «monyo» molt gros i un ret a sobre el «monyo».

Ens van fer quedar a esmorzar i a dinar, i a la tarda ens van acompanyar a casa nostra.

Hi havien dos criats xinesos a la porta i ho vam trobar tot fet.

Jo vaig dir: —Mireu, això és una torre com un palau.

Hi havia una escala de fusta i al costat de l'escala, el menjador. En el menjador, hi havien tres o quatre fauletes de te i uns timbres per cridar al «boy». El boy era el criat que manava més i era com l'amo dels altres.

Després, vam pujar aquella escala i vam anar a dalt, i vam veure

els llits. Després vam anar al terrat, i vam veure que el balcó quasi tocava a terra.

El pare va dir que tota aquella casa era nostra.

La mare va dir que no ens acostéssim als xinesos, i que no sortís-sim mai al carrer sense ella.

Jo em pensava que el boy, ens faria un menjar molt estrany, però per esmorzar ens va donar una truita amb patatetes, un flam i croquetes de Santa Teresa. El pare li va preguntar, que com era que sabia fer aquell menjar, i ell va dir que s'havia estat molt temps a casa el senyor Figueras, i n'hi havien ensenyat.

Al pare, no li deia pas senyor Casas; li deia mister. A la mare, mistres i a les meves germanes i a mi ens deia mis.

El boy, anava amb faldilles i els altres criats anaven amb pantalons.

Nosaltres, jugàvem al despatx amb les tauletes del menjador i la mare no havia de fer res, perquè el senyor Figueras va dir que tot, tot, ho havien de fer els xinesos o sinó no aniria bé.

Una vegada a les quatre, la mare va cridar el boy i aquest li va dir: «xan» i la mare va pensar; això deu ésser una cosa important, i volia dir que aquella hora, era l'hora del dinar i ningú li podia dir res.

Els xinesos són molt bruts. Sempre fan aquell soroll, de costipats, amb el coll i per a mocar-se no tenen mocador i tiren la brutícia a terra. Els boys i els criats, sí que en tenen de mocador, i van molt nets.

Nosaltres entràvem per la nostra porta i els criats en tenien una altra, i passaven pel carrer del darrera, i allà hi havia la cuina, i no sé si hi tenien la seva casa, perquè nosaltres no hi entràvem mai.

Un dia la mare, va veure tota la cuina plena de xinesos bruts i fastigosos i ella no sabia què dir, i el senyor Figueras va dir que a l'hora del «xan» hi anaven tots els parents i amics del boy a menjar.

La Montserrat, la Mimí i jo, teníem molta por i la mare ens va dir que no els podia dir res, perquè era un costum. Sempre tenien la porta de la cuina tancada.

Cada tarda anàvem a casa dels nostres amics i nosaltres jugàvem amb les joguines dels nens.

La mare i el senyor Figueras, tocaven la gramola i parlaven de coses dels xinesos.

Diu que el déu dels xinesos és Buda, però es veu que el dragó també ho és. Quan una persona es mort se li ha de posar menjar a la caixa pel dragó.

La mare ens va comprar uns «kimonos» i hi havia el dragó dibuixat, i en moltes cases, hi ha el dibuix del dragó.

Un dia vam anar a passejar i vam veure una casa guarnida amb robes que penjaven i era perquè hi havia un mort. Diu que els morts els tenen a casa seva.

La nostra casa, diu el pare que estava a la concessió francesa i els xinesos venien al carrer dels blancs, però els blancs, no anaven mai al carrer xinès. El pare només hi va anar una vegada.

Un dia vam anar al parc de la concessió japonesa i tot era molt net i molt polit, però a tot arreu es veuen xinesos que masteguen i sembla que se t'hagin de menjar.

Les coses valien molt pocs diners. Una dotzena d'ous valia un ral; un pollastre seixanta cèntims, però el pare i la mare, van dir que més valia viure a Barcelona, i un dia van venir uns ritxols a buscar-nos i ens vam despedir dels senyors Figueres i ens en vam anar al barco i cap a Barcelona.

Text d'ELISENDA CASAS, 8 anys

Color Blanc

Classe "Angèlica"

Aclariments de MONTSERRAT CASAS, 10 anys

Color Verd

Classe "Nausica"

La nena i l'ós

Conte

Vet aquí que una vegada, hi havia un poble tan petit que només hi vivien deu persones, i quan plovia en lloc de ploure aigua, plovia neu.

En aquest país tan petit, hi vivia una nena molt eixerida i un dia se'n va anar a passeig i va veure una cosa negra i grossa que s'acostava cap a ella.

I sabeu que era?

Un llop tan gran com una casa, i negre com el carbó.

La nena així que el va veure, es va posar a córrer i va passar el seu poble i altres pobles... i el llop encara la seguia.

I va arribar a un país tan gran i tan bonic com mai n'havia vist cap. I va veure tramvies i autòmibus i el llop anava reculant de por, i devia pensar. — Val més que me'n torni a la muntanya — perquè se'n va anar.

Sabeu quin era aquest país?

Barcelona.

I sabeu que va fer aquella nena?

Al veure-la tan bonica, va venir a l'Escola del Mar.

JOSEPA RIBALTA, 10 anys

Color Verd

Classe "Angèlica"

UN ARBRE ORGULLÓS QUE VO

CONTE DE LA

Era a la selva verge on creixia l'arbre del pa. Tots els animals li portaven aigua, ell els donava el fruit de les seves branques, i els animals se n'anaven contents.

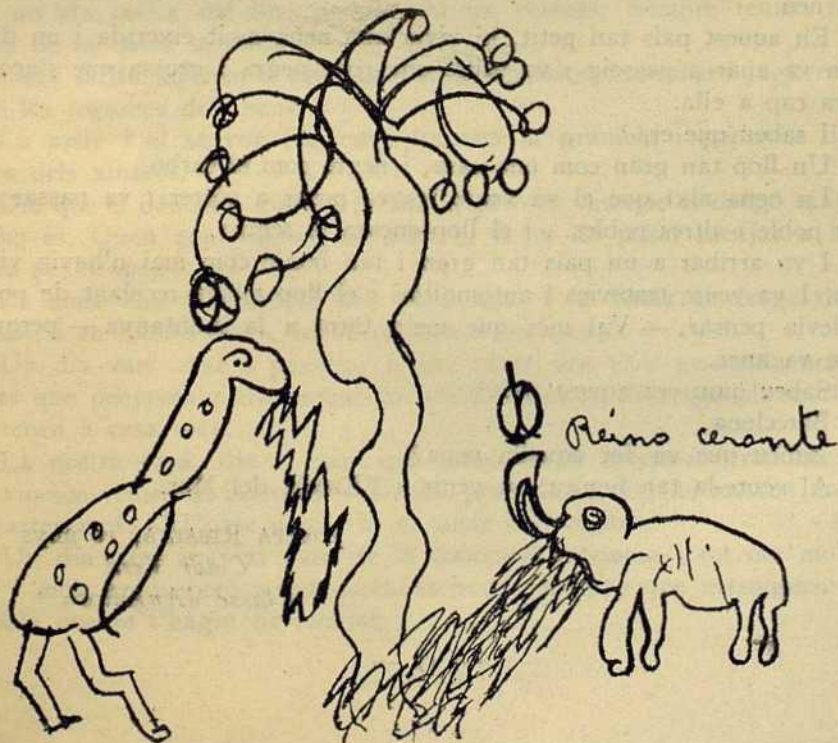
Però tot no s'acaba aquí. L'arbre es creia necessari als habitants de la selva i de mica en mica, es tornava orgullós.

No veureu mai cap orgullós que sigui gras i baix. No els escau; i ell com tots els orgullosos, creixia, creixia sempre, i el tronc cada vegada era més prim i es decantava, perquè les arrels que tenia, no eren prou fortes perquè l'aguantessin.

El lleó, el llop i l'elefant, ja no es conformaven de menjar poc i treballar molt; havien de portar-li molta aigua i les branques es feien massa altes.

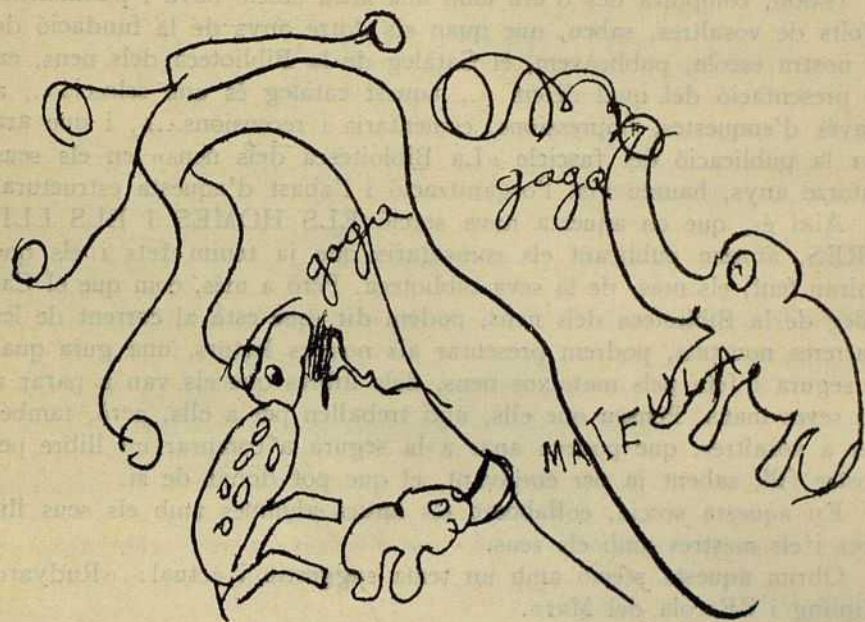
L'arbre del pa, ja passava per sobre de tots, pujava amunt, amunt... i cada vegada s'acostava més al sol i l'aire li faltava per a respirar. El sol cremava.

De mica en mica l'arbre s'anava arronçant.

VOLIA PUJAR A L'ESTRATOSFERA

E LA JUNGLA

Les feres li portaven l'aigua i tot rient li deien — ara pagaràs la teva ambició — i es donaven copets a la panxa!

El rinoceront, tot era acostar-se a l'arbre amb la boca plena, llançava l'aigua, i deia — quin pa més bo que ens donaràs!

Tots els animals esperaven la caiguda de l'arbre i mentrestant reien per sota el nas.

Quan l'arbre va caure s'adonaren que la senyora Girafa ja feia estona que menjava i quan els companys es donaren compte del que passava, l'hipopòtam va cridar:

—Mateu-la! Mateu-la!

Però no fou així. La castigaren sense menjar-ne després.

L'arbre, al final, caigué a terra. El sol i el vent reien i pensaven: —Per voler pujar massa amunt!

Totes les feres es tiraren sobre la presa, però la girafa estirà el coll, i dissimuladament, encara va poder menjar-ne una miqueta.

Text: PÉREZ DE LUCIA, 14 anys

Color Blau Classe "Garbí"

Il·lustracions de MIQUEL ESQUERRA, 9 anys

Color Blau Classe "Angèlica"

Els homes i els Llibres

GARBÍ, comptarà des d'ara amb una altra secció nova i permanent. Molts de vosaltres, sabeu, que quan els dotze anys de la fundació de la nostra escola, publicàvem, el Catàleg de la Biblioteca dels nens, en la presentació del qual dèiem «... aquest catàleg és una selecció..., a través d'enquestes, impressions, comentaris i recensions...», i que ara per la publicació del fascicle «La Biblioitesca dels nens» en els seus catorze anys, haureu vist l'organització i l'abast d'aquesta estructura.

Així és, que en aquesta nova secció ELS HOMES I ELS LLIBRES, anirem publicant els comentaris que ja tenim fets i els que aniran fent, els nois, de la seva biblioteca. Però a més, com que el Catàleg de la Biblioteca dels nens, podem dir, que està al corrent de les darreres novetats, podrem presentar als nostres lectors, una guia quasi segura i feta pels mateixos nens, dels llibres que els van a parar a les seves mans. Penseu que ells, així treballen per a ells, però, també, per a vosaltres, que podreu anar a la segura a comprar un llibre pel vostre fill, sabent ja per endavant, el que pot donar de sí.

En aquesta secció, col·laboren els antics alumnes amb els seus llibres i els mestres amb els seus.

Obrim aquesta secció amb un tema suggestiu i actual: «Rudyard Kipling i l'Escola del Mar».

RUDYARD KIPLING I L'ESCOLA DEL MAR

Kipling, tan conegut a la nostra Escola, per petits i grans, ha mort.

Arran del seu traspàs, hem fet reviure intensament la seva obra als nens, però no d'una manera passiva, sinó fent que una bona part d'ells mateixos, actuessin d'investigadors i divulgadors, de tot el que s'ha dit de Kipling.

Se'ns han donat una pila de biografies, fetes, naturalment, a base de coses espigolades en els diaris i que nosaltres donem només, com a una mostra del que és pot fer i a títol d'informació per als nens o familiars — llegidors de GARBÍ — que encara no coneguin prou l'obra d'aquest autor.

Vegi's alguns fragments:

«Ha mort Rudyard Kipling, el cèlebre escriptor i poeta anglès.

Va nèixer a una ciutat de l'Índia (Bombay), a l'any 1865, i morí a Londres el dia 18 d'aquest gener. Tenia 80 anys.

Com que el seu pare, Joan Lockwood Kipling, era escultor i director de l'escola d'arts industrials de Lahore, va passar la seva infantesa i joventut a l'Índia, part de la qual recorregué.

A l'edat de 17 anys, ja va dirigir la «Gazeta de Lahore», i als 20 anys publicà obres en vers i en prosa.

A l'any 1889, va anar a estudiar a Anglaterra, i de tornada, va estar a l'Amèrica del Nord i al Japó. Més tard s'establí a Londres, on aviat es féu popular.

De totes maneres, Kipling ha viscut en molts llocs. De vegades a Anglaterra, altres als Estats Units, i ha viatjat molt per Àfrica i Oceania».

ANNA VENTURA, 12 anys.

«Kipling va recórrer l'Índia, des de les selves a les grans ciutats, per això la coneixia tant.

El seu primer llibre va ésser «Cuentos sencillos de las colonias», que després li havia de donar molta fama. Però el llibre que n'hi ha donat més, ha estat el «Llibre de la jungla». D'aquest llibre, als Estats Units sol, l'any passat se'n van vendre 150.000 exemplars, i és un dels llibres més llegits del món.

Quan a l'any 1907, li fou concedit el Premi Nobel, no hi havia quasi ningú en tot el món que no parlés d'ell, i va arribar a ésser tan important, que els editors li pagaven els llibres a tant la paraula.

Era amic del rei Jordi d'Anglaterra, i això que costa molt d'ésser amic dels reis...»

ROBERT VERGÉS, 11 anys.

«... Kipling actualment feia una vida molt retirada. Tenia una modesta casa tocant al Canal de la Mànega, on hi feia una vida molt senzilla. Ell mateix tenia cura d'arreglar el jardí, ple de tota mena de plantes. Era un gran amant de la naturalesa. També li agradaven molt les bèsties.

En aquesta finca no li agradava que ningú el molestés...»

ALEXANDRE PERELLÓ, 14 anys.

«... Kipling, el més senzill dels escriptors vist a dins de casa seva, és el que ha escrit les grans novel·les que li han donat fama universal.

Aquest escriptor no ha copiat res. Les seves novel·les són de temes originals i no s'hi veu la mentida...»

ARTUR ESTEBAN, 12 anys.

«... Anglaterra està de dol. Els pobres gossets de Kipling, deuen trobar a faltar el xiulet de plata, que tocava quan els cridava...»

ESPERANÇA GUARDIOLA, 12 anys.

«... Quan Kipling parlava de l'India, sempre en deia bé.

Un fill se li va morir a la guerra europea.

Parlant de la guerra, va dir a un periodista que va fer-li un interviu: «Els soldats moderns, no m'agraden, perquè amb els armaments moderns, ells no fan res; els llancers indis del meu temps, eren homes molt valents...»

EMILI ARNAL, 13 anys.

Hem recollit i seleccionat el que ens han dit els nois de «El llibre de la jungla», «La litera fantàstica» i «Kim»; llibres dels nens, els quals han estat força llegits, sobretot el primer, que en el transcurs que l'Escola té d'existència, ha arribat a esdevenir gairebé popular entre la nostra població escolar.

Vegis el que ens diuen d'aquests llibres:

LLIBRE DE LA JUNGLA

«En aquest llibre es reflexa l'estimació de Kipling als animals.

El que m'ha cridat més l'atenció, és que generalment ens els presenta d'una manera simpàtica, i diferent de com ens els imaginem.

De l'ós, que fa cara de no ésser gaire llest, Kipling en fa un animal savi i de molta voluntat.

Els simis, que les persones els tenim per llestos i intelligents, són en aquest llibre uns xafarders, xerraires i de poc seny.

La serp, animal llefiscós i repugnant, la transforma en un animal força simpàtic i valent.

Baguera, la pantera negra, animal carnisser i de mals instints, ens el presenta bo i poc sanguinari.

I no cal parlar dels llops que recullen a Mowgli...»

LUÍS PINTO, 14 anys.

«El llibre de la jungla» és poètic, al mateix temps que d'aventures. Es una cançó de la selva.

El conte «Tomai el dels elefants», que figura un nen, que fou portat pel lloç d'un elefant dins la selva, i veu la dansa dels elefants; el recomano als que encara no l'hagin llegit...

PERE SERRA ALBERT, 13 anys.

«El llibre de la jungla», és de molt sentiment. L'escena en la qual Mowgli es despedeix de la jungla per a tornar al món dels homes, representa ben bé la pena que té Mowgli a l'haver de separar-se d'aquells que fins aleshores havien estat els seus germans. Quan se'n va de la selva, els seus companys el despedeixen cantant-li cançons.

ANNA VENTURA, 12 anys.

LA LITERA FANTÀSTICA

«La història «La litera fantàstica» que dóna nom al llibre, no s'enten gaire bé. Es un sofriment que té el protagonista. Per tot arreu veu una llitera, té una suor, un malestar, angúnia. Es el turment d'un home malalt. El que llegeix aquest llibre, es posa nerviós de veure el sofriment que té aquesta persona. Es com una mena de malaltia, que fa que per tot arreu vegi una llitera. Té febre, està molt malalt i no acaba el sofriment fins que es mort.

Haig de dir que quan llegia això, no tenia aquella cosa que es té quan a una persona li interessa molt un llibre. De totes maneres, no em dono per vençuda de què el llibre no sigui bonic, i procuraré tornar-lo a llegir».

CARME MARTÍNEZ, 13 anys.

«En «La litera fantàstica» hi ha un conte que es diu «La aldea de los muertos», que reflexa ben bé els costums dels indis i com són de fanàtics.

Junkes, és un enginyer de l'Índia i en un atac de febre persegueix un gos i cau a «La aldea de los muertos». Aquest és un lloc on tiren els indis, que en les epidèmies, no es moren ben bé.

Descriu molt bé el caràcter d'aquella gent que fa molts anys que estan a dins del cràter. Són com unes bèsties i no tenen consciència del que fan, només es donen compte del menjar.

El tros que Junkes té febre, és com un mal somni, i tens la sensació que el té de veritat.

Kipling, ha volgut descriure la desesperació de Junkes i el fatalisme dels indis, perquè ells no volien éstar-se a «La aldea de los muertos», però deixaven que existís, i per ells ha d'existir».

ROBERT VERGÉS, 11 anys.

«En «La aldea de los muertos», del llibre «La literatura fantástica», es veu el canvi que fan els homes segons el lloc on viuen. Gunga Dass, noi bromista i alegre, després de dos anys d'estar al poble dels morts, es torna dolent i traïdor. Perd tota l'educació, falta el respecte a un anglès i fins i tot el vol matar, com ja havia fet amb un altre.

A «La aldea de los muertos» mana la força i la traïció i no la intel·ligència».

LLUÍS PINTO, 14 anys.

«En «La aldea de los muertos» de «La literatura fantástica» ens presenta les diferents castes de l'Índia i ens parla de la més baixa. La diferència entre la casta més alta y la més baixa, es coneix molt i de seguida; tant en el vestit, com en la manera d'ésser».

CARME BARTRÉS, 12 anys.

«He volgut llegir «La aldea de los muertos» i no m'ha agradat, però ja m'ho pensava. A mi que em donin «El llibre de la jungla».

En aquesta «Aldea de los muertos» es veu que la religió índia és poc humanitària perquè als que tenen atacs de pesta i no es moren, els omplen la boca i el nas de fang, i si amb això no es moren, els tiren a l'aldea de los muertos. És clar que això és una mesura higiènica perquè val més que es mori una persona atacada de pesta, que no pas que l'encomani a altres persones i també morin.

Jo no sé si això pot haver passat, però em sembla que en aquells països orientals, tot és possible.

De tota manera, per a combatre les epidèmies, ara ja ho deuen fer d'una altra manera».

EMILI ARNAL, 13 anys.

KIM

L'autor vol representar la vida que fa, i el criteri que té de les coses, un noi indi.

Kim, és el tipus del noi indi miserable i trinxeraire.

Kim, és molt democràtic. Jugant pel carrer amb un noi ric, el treu d'un canó on estava enfilat, per pujar-hi ell i diu: «els indis van caure davant Zam Zammah. El teu pare era un pasteler», i així proclamava la seva victòria sobre ell.

Kim, busca sempre la novetat, la intriga i el misteri. Un dia jugant pel carrer amb altres nois, va veure arribar la figura estranya del sacerdot —el Lama— que li va demanar que l'acompanyés a cert lloc. Els seus companys li diuen que no hi vagi perquè és un estranger i se'l menjarà, i ell contesta que està bé; però com que és una cosa nova, una altra aventura que corre, no li fa por.

El que més atrau de Kim, és la rapidesa dels seus actes i del seu pensament, la seva voluntat i la confiança en ell mateix. Es Mowgli entre els homes.

Kim, estima més que tot la seva llibertat; per això és que no li plau el seu vestit d'home blanc, perquè s'hi troba tancat.

S'uneix amb el Lama, endut per les seves ànsies de veure coses noves, i buscant el seu bé, el seu ideal; el Lama, el riu de la fletxa; ell, el seu «toro roig» sobre el camp verd.

El Lama, deu voler representar el Quixot de l'India, l'home que comprèn el deure exaltat, fins a la religió, i que va buscant el seu bé, el riu de la fletxa.

Kim, considera la seva gent, tota la de l'India, «la gent d'aquesta gran i hermosa terra» com diu ell. Per això li diuen «l'amic de tot el món».

Kim, desprecia els estudis i les coses rutinàries dels homes blancs. Per ell, per aprendre, s'ha de viure i s'ha d'ésser lliure. Per això és que s'escapa del «Madrisah» i escriu una carta al seu protector, un general blanc, que diu: «Hi ha coses que no comprenen els que mengen amb forquilla; es convenient menjar amb les mans de tant en tant».

Kim, sent el deure i la responsabilitat. En una ocasió que guardava uns documents que havia d'entregar, no va poder dormir en tota la nit, pensant la responsabilitat que pesava sobre d'ell.

L'autor diu, que si Kim hagués dit la veritat, hauria estat un gran defecte. Es veu que una de les qualitats dels indis és no dir la veritat.

Per a mi, ha d'ésser molt difícil fer un llibre de l'India, perquè és una terra on es barregen totes les religions i totes les races; i d'on ha d'ésser molt difícil destriar-hi una cosa. Per això resalta tant, la figura del Lama i del seu «chela», Kim, que tenen dos caràcters tan oposats.

Quan s'acaba el llibre, es té recança d'haver de deixar el bon Lama, i el seu «Amic de tot el món».

EUGÈNIA NONELL, 13 anys.

VUELO NOCTURNO

Saint Exupery - E. Dédalo 188 planes. Preu: 2'00 ptes.

Hom no podrà mai judicar algú, prescindint de l'ambient que el volta. Perquè l'home que ha arribat a tenir un caràcter, no ens en mostra més que algunes facetes, mitjançant les quals, hem d'aprofundir-lo i interpretar-lo.

I l'home que porta a terme una obra, n'és el seu esclau hi ha de sacrificar essències vitals en ell, per al bé de la seva obra, que el limita, privant-nos la seva visió, al mateix temps que l'exalta, ja que és, el que d'ell ens restarà.

Per això, ens exposem a interpretar malament els personatges que han format la història, i poder dir com no fa gaire, Ortega Gasset, que de Goethe no en coneixem res, fora d'aquesta part superficial, que es mostra en totes les coses.

Una prova del que diem, està en Rivière, inflexible en pro de la seva obra, mentre el cor li sagna, i mentre els que amb ell conviuen, el prenen per un home dur.

Contrasta la fermesa d'aquest Rivière, amb la finor del dibuix de l'esposa de Fabien —l'aviador que mort—; així com també, la immensitat de tragèdia i voluntat de què Fabien i Rivière són capaços, amb el caràcter feble de l'inspector Robineau, que malgrat això, i degut a la influència que rep del seu cap, és capaç de superar la seva feblesa per exigir-se en l'estricta compliment del seu càrrec.

Resumint: un llibre digne d'ésser llegit per la joventut, per les qualitats que sap estimular. Una novella d'aventures, però mostrant la psicologia dels seus personatges. Intensa d'argument, de tragèdia i de delicadesa en les seves pintures i descripcions. Densa de filosofia, sobretot a través de les paraules de Rivière.

Llibre, que no solament s'ha de llegir, sinó que cal meditar.

LLUÍS AMIGÓ
Antic alumne

LE GRAN MEAULNES

Alain Fournier - Editions Emile-Paul Frères. Paris

L'autor ens fa explicar la vida d'Agustí Meaulnes, pel fill del seu mestre, François Seurel. Aquest, una mica més jove que ell, és l'únic que comparteix les seves inquietuds d'adolescent, encara que tampoc les entengui.

François, fill únic d'un matrimoni pedagògic, ha viscut quinze anys sense pena ni glòria; i de sobte, es troba que ha de conviure amb un noi voluntariós, imaginatiu, d'una imaginació morbosa, i àvid d'aventures. François, noi sense caràcter, resta presoner des del primer moment, del gran Meaulnes, com l'anomena ell.

L'arribada del gran Meaulnes a l'escola, és tan fantàstica com la vida que hi fa després. Meaulnes té 17 anys i també és fill únic d'una vídua rica. Tenia un germà, que morí després d'un bany pres en una bassa infectada, a la sortida de l'escola. Això sembla que és el que decideix a la mare a posar a Agustí com a intern. Viurà a casa del mestre, però la seva manera d'ésser, no es modificarà pas. El mestre, l'escola i les lliçons, són una cosa, i ell n'és una altra. L'únic que entrarà dins d'aquella ànima turmentada serà François, però no per a modificar-la, sinó per absorbir-la.

Tota l'acció de l'obra, es mou, a més a més d'aquests dos adolescents, al voltant d'uns altres dos; Ivone i Frantz de Galais. Tal com estan presentants aquests personatges, es comprenen els fets i la manera de reaccionar, però aquesta, no és la normal. En canvi, és ben normal i tots l'haurém trobat François Seurel.

El gran Meaulnes, fuig de l'escola amb intenció d'anar a recollir els avis de François que van a Saint-Agate a passar el Nadal. Meaulnes vol anar a l'estació i el mestre tria un altre noi, però aquest li passa al davant i fuig amb el cotxe que tenien preparat. Els camins estan nevats i arreu és tot blanc i desorientador. Meaulnes no coneix el camí i es perd. Aleshores, és quan comença la fantàstica aventura que sembla inverosímil per un noi de 17 anys, fins que en la tercera part del llibre trobem un capítol que diu «La maison de Frantz» i que ens dóna la clau del misteri que la volta.

Frantz de Galais, és un noi que no vol viure com els altres i demana al seu pare, quan encara és un infant, una casa per ell tot sol. En aquesta casa passa la infantesa i l'adolescència. La porta és oberta a tots els nois, i allà juguen, treballen, donen festes; tots entren i surten sense preguntar mai a ningú qui és, ni d'on ve, ni perquè se'n va.

Un dia quan ja és gran, simula una festa de prometatge i amb aquesta festa es troba, per casualitat, el gran Meaulnes el dia de la fugida de l'escola. Entra i com que ningú li diu res, s'installa a la mateixa cambra de Frantz, i fa coneixença amb Ivone de Galais, la seva germana.

Frantz però, avorrit desapareix per emprendre una vida de bohemí junt amb un saltimbanqui. La festa s'acaba i el gran Meaulnes re-

torna a l'escola. Però ja mai més no tindrà repòs, aquella estranya aventura i aquells dos germans, seran la seva obsessió i el seu turment. A totes hores, busca sobre un mapa la situació del castell encantat, fins que no pot resistir més aquell neguit i demana a la seva mare per traslladar-se a París, on el camp d'investigació és més ampli.

I és François Seurel, i de la manera més natural del món, qui descobreix el misteri de la casa encantada.

El gran Meaulnes després d'obtenir aquella felicitat tan cobejada, abandona a Ivone la mateixa nit de nocs per unir-se a la vida lliure de vagabund, d'aquell ésser tan inconcebible i que tant de turment li ha donat, Frantz de Galais.

Notícies pedagògiques

Una conversa amb el conserge de l'Escola del Mar

Cada vegada que surt una nova revista, canviem impressions amb el conserge, que és el que la reparteix.

Un dia, ens ve tot indignat; portava la baixa d'un subscriptor i aquesta, era d'una mestressa. No se'n sabia avenir.

Llavors vam descobrir, que ell n'era un entusiasta i que cada mes esperava amb ànsia que sortís, que li agradava molt, i que hi aprenia moltes coses.

Potser era per això, que ell no comprenia que a un mestre no l'interessés.

Jo no vull que aquesta subscripció es perdi, ens va anar dient; des de que surt, ha anat augmentant cada mes la subscripció i no vull que baixi; jo, al poble, tinc una cunyada que és mestressa i li enviaré perquè estic segur que hi aprendrà molt.

I tot orgullós, ens anava explicant les impressions que rebia en les diferents cases on anava. Se sentia per complet identificat a l'obra de l'Escola. Però deixem que sigui ell mateix el que ens ho conti:

Mis impresiones y observaciones referentes a la revista GARBI.

Desearía en estos momentos ser un gran escritor para poder escribir un artículo con tanta perfección como es mi voluntad. Lo lamento de veras y procuraré expresarme lo mejor que pueda.

La revista GARBI, al principio de fundarse, simpatizaba con ella

un poco, hoy en cambio, me gusta muchísimo porque veo en ella cosas muy interesantes y llenas de una belleza pedagógica. Yo no soy maestro, pero no dejo de reconocer palmo a palmo, su mérito y la encuentro muy útil para los padres, para los hijos de posición humilde, para los maestros que empiezan su carrera, para los que ya lo son, y no para que imiten los trabajos que encierra la revista, sino para que les de idea de otros trabajos que serán de suma utilidad en el cometido de su profesión.

Cuando empecé a repartir la revista GARBI, empecé con unos 100 ejemplares, hoy reparto más de 300, y de seguir así, que seguirá, GARBI tendrá un éxito rotundo, y bien se lo merece porque vive de ella misma, sin que nadie la ayude.

En algunas ocasiones, al entregar GARBI salen los niños a buscarla con una alegría tan grande que al verles se disfruta de veras. En una casa donde hay dos hermanitos, vi que reñían los dos para ver quien era el primero de cogerla. Eso me demostró que les interesaba leer aquellos trabajos tan llenos de gracia, escritos por los niños de nuestra Escuela del Mar, tan decididos en todas sus cosas.

Y recordé los días de lucha en el campeonato, cuando bajan a la playa llenos de anhelo y gallardía para obtener la victoria, llenos de emoción y de entusiasmo; y la alegría que dan, cuando al subir me dicen con fervor: «Señor Elías, hemos ganado». Y yo disfruto tanto como ellos.

ELIAS SANZ

Conserje de la Escuela del Mar

Amb aquesta conversa al davant, demanem a tothom, com són polítics, funcionaris, directors, mestres, conserges, cambreres, etc., etc., que intervén en la fundació, constitució, organització i en la vida normal de les institucions, i aquí específicament culturals, que pensem, que una d'aquestes organitzacions, és com un rellotge, el bon funcionament del qual depèn, de la roda més petita, o de la bolva de brutícia que es posi en el recó més apagat del mecanisme.

Que la vida material i espiritual d'una d'aquestes institucions, depèn de què tothom se senti en comunitat, i que perquè això sigui, cal, abans que tot, la bona fe i la bona voluntat i per sobre de tot aquella estimació a la institució, a l'obra que s'hi realitza, i aquest amor l'ha de sentir tothom, des del de dalt de tot, al de més a baix, i pensar que una obra educativa, no és per cas, com vendre cigrons, i que si som a l'Escola, tots hi som, perquè hi ha uns nens, als quals hem de posar les nostres complacències abans que els nostres egoismes.

En el pòrtic del mes de juny publicàvem «...pensar que quantes vegades el treball d'anys se'n va a terra, per la conveniència d'una recomanació que no té res a veure amb la conveniència de la instrucció». Compte en no malmetre les institucions!

L'Escola vista des de fora

Dibujos infantiles

En mis frecuentes excursiones por los callejones perfumados de salobre del barrio de la Barceloneta de mis amores, había ya descubierto aquel simpático caserón de madera, el cual, hundido en la arena, avanza mar adentro y se llama Escuela del Mar. Pero nunca podía sospechar que aquel maderamen de color de sol, trabajado por todos los vientos y oloroso de perfume salobreño, pudiese guardar religiosamente aquel inapreciable tesoro que había de conocer a no tardar. Una formidable colección de dibujos infantiles, a los que no sé aplicar otro calificativo que el escueto, patéticamente expresivo con su ausencia de ornamentación, de emocionantes. Visité la Escuela del Mar. «No le sabrà mal haber venido», había insinuado misteriosamente su director. Y no me supo mal, ciertamente. Acabada la visita, emocionado y maravillado, con un invencible afán de lanzar las campanas al vuelo, con unos vivísimos deseos de informar a mis semejantes de todo cuanto había tenido la suerte de contemplar, no supe hacer otra cosa que escribir a Juan Miró, entusiasta del arte infantil, comunicándole la buena nueva. Ahora, Miró ha vuelto de París. Y nos ha faltado tiempo para visitar nuevamente la Escuela del Mar.

El visitante de este modélico establecimiento, apenas traspasado su umbral, se ha de dejar arrastrar muy a gusto, hay que confesarlo, por la simpatía invencible de aquella casa, optimista y clara, alegre y sencilla, de una limpieza impresionante, el mar que entra constantemente por las numerosas ventanas, dan un aire inconfundible de nave. Nave que gobierna con maestría singular el señor ..., uno de los hombres más finos que he conocido; muy inteligente, muy sensible, pero sin permitir nunca que su inteligencia ponga obstáculos a su sensibilidad, ni que su sensibilidad ponga obstáculos a su inteligencia. Intuitiva dosificación. Navío que gobierna del modo más vivo que se pueda imaginar. Todo el sistema pedagógico de esta escuela puede ser resumido con una sola palabra: *vida*. En esta escuela, director y pro-

fesores se esfuerzan constantemente por huir del sistema, por evadirse del método, por acantonarse en la espontaneidad, en la improvisación, en la vida, simplemente. Tendencia pedagógica que convierte a aquella siniestra rigidez, a aquel cuartelero envaramiento de las escuelas de los que todos conservamos un trágico recuerdo, en una diversión no tan sólo tolerada sino también perfectamente sugestiva. Pero no queremos ocuparnos hoy de los múltiples aspectos pedagógicos de la Escuela del Mar. Queremos ocuparnos únicamente de los maravillosos dibujos que trazan los niños de esta escuela.

Los profesores no someten a sus pequeños discípulos a ninguna disciplina. No les controlan la iniciativa con láminas, yesos u otros modelos obstaculizadores. No quieren sino que los niños dejen volar libremente a sus instintos. La única imposición es el tema. Solos, separados unos de otros, se les hace dibujar de memoria un asunto determinado. Los juegos de playa, la fiesta mayor de la Barceloneta, por ejemplo. Escenas recientes que se conservan todavía frescas en la memoria. Estos dibujos hechos de memoria, sin la traba de modelos, ni del natural, permiten al instinto manifestarse libremente, expresarse puramente. Y siendo ese instinto — los dibujos son de niños de cuatro a seis años — una materia bruta sin pulimentar, virgen de toda influencia y de todo control, no prostituída por circunstancias desvalorizadas, los dibujos que nacen — originalísimos, todos diferentes los unos de los otros — tienen una intensidad cruda de materia prima que no es posible definir. Es la pura sensibilidad. El elemento primero del arte, huérfano de hojarasca. El instinto mostrado con toda su patética crudeza, con toda su intensa desnudez. Es todo el emocionante balbuceo inicial, con su escalofriante intensidad. Aquel balbuceo inicial, aquella especie de adivinación inspirada de la obra que se quiere realizar, pero que el artista, al quererlo expresar con los medios sabios de que dispone, destruye casi totalmente, y que estos niños libres de toda traba, de toda intención preconcebida, expresan con verdadera intensidad. «Esto es arte» murmuraba a mi lado Joan Miró, emocionado.

Este hecho, el hecho de que la emoción humana no pueda ser expresada puramente más que en el principio de la vida, hace reflexionar seriamente. Y hace reflexionar por cuanto estas mismas criaturas, algunos años después, controladas por el afán de reproducción verista, en primer lugar, por el afán de perfección técnica, más tarde, llegan a anular completamente aquella pureza inicial. Muchos dibujos que hemos visto en la misma escuela, de discípulos ya mayores, dibujos francamente mediocres, constituyen una prueba fehaciente de nuestras afirmaciones.

Independiente de este valor instintivo que constituye la cualidad más extraordinaria del arte infantil, estos dibujos de los niños de la Escuela del Mar, sugieren al crítico, amigo de complicar las cosas, una serie de consideraciones más o menos cerebrales, pero muy sugestivas. En primer lugar se observa que el postulado «la concepción triunfa de la visión», que fué una de las constantes preocupaciones de los pintores cubistas, halla su más perfecta ilustración en estos dibujos infantiles.

Emocionantes, repetimos, esos dibujos. Mucho más emocionantes que todas las *machines*, siniestramente cocinadas, que se desenvuelven, interminables, sobre las paredes de las salas de exposición. Emocionantes esos dibujos. Mucho más emocionante que aquella chispa infinitesimal de sensibilidad que nos brindan la mayoría de los pintores actuales: chispa infinitesimal, casi inexistente, que procuran aún disimular con copiosa balumba naturalista y disfrazar con espesas capas de balumba técnica.

SEBASTIÀ GASCH

De *La Gaceta Literaria*, 1 de marzo de 1931. Madrid.

NOTICIARI

NOTES GENERALS

Una collaboradora

Ens plau fer constar i donar a conèixer el nom de la senyoreta Ermínia Bosch, la qual fa molt de temps, collabora en l'obra de relació que l'Escola té amb l'estranger.

Sessió musical

La sessió musical del mes de gener, es celebrà el divendres dia 31, amb una audició pianística a càrrec de la senyoreta Carme Duran.

Per primera vegada escoltàrem a la senyoreta Duran, pianista i professora de la veïna ciutat de Reus, qui molt gentilment accedí a portar a la nostra Escola, un tast del seu art, desenrotllant amb molta ànima i correcció un programa interessant i molt ben construït.

- 1) «Giga», Joan B.^a Lully.
- 2) «Sonata en Sol Major», Mozart.
 1.^r temps: *Allegro*.
 2.ⁿ temps: *Andante*.
 3.^r temps: *Presto*.
- 3) «La filosa», Joaquim Raff.
- 4) «Seguidillas», Albéniz.

Visites que ha tingut l'Escola

Darrerament han visitat l'Escola, el senyor Narciso Bassols, embaixador de Mèxic a Londres; miss Aine O'Brien, d'Irlanda; miss Maude Jervett de —Joyce Kelmer School—, de Xicago, acompanyades per la senyora Pilar Suqué d'Espona. Les professores alemanyes, Anne Eggstein i Klara Osterwald. El senyor Víctor Masriera, autor de *La Pedagogia del Dibujo*, acompanyat del seu fill Ramon i la seva nora; senyora Concepció Llusà Vda. de Mas; senyor Francesc Sala Deulofeu, director de l'Escola de Bells Oficis de La Bisbal, acompanyat de la seva esposa.

També hem rebut la visita de la senyora Montserrat Serra Bellsoell, regidor de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament.

Notes de les classes

PETITS: A la nostra classe tots estem molt contents perquè el senyor Vergés ens ha dit que podríem prendre part en el campionat d'escacs, en la tercera categoria.

I com aprofitem tots els moments, per tal d'entrenar-nos!

Tenim pocs jocs, però perquè poguem jugar més colla, cada color fa guardiola per a comprar-ne, i tots s'afanyen per veure qui podrà comprar el primer.

També ens han deixat prendre part en el campionat de «banderes» i ja hem jugat la primera partida.

CONTES: En el número passat donàvem compte de l'activitat que despleguen els caps de color en la preparació de llurs nois per passar al grup A de treball. Ara ja podem donar el resultat i dir que la lluita ha durat dies i dies resultant guanyador el color blanc. En total, han ingressat al grup A 12 nois.

Fem constar l'interès que ha tingut en aquesta lluita el Cap de color blanc, la nena Clotilde Roig.

ANGELICA: Treballem molt en la pronúncia de la *c* castellana

davant de *e i*, i hem notat que tan malament la pronuncien els castellans com els catalans.

De tots els nens castellans de la classe, o de pares castellans, dels quals en tenim un gran contingent, només pronuncien be la *c* sense coacció, tres nens. Els altres la pronuncien amb el so de *s*, per exemple: *sielo*. I ens hem trobat amb nens que per emetre bé el so, ens ha estat necessari ensenyar-los-hi la manera de posar la llengua.

El primer dia de posar-nos a treballar seriosament en aquest sentit, férem una llista molt llarga de nois que pronunciaven malament, i ara podem dir que ja s'escursa bastant.

NINES: S'ha format un Comitè de propaganda de la revista GARBI. Aquest Comitè està presidit pel soci protector Antoni González, del color blanc. A més a més d'ésser el president, és el representant de la classe, al Comitè General de tota l'Escola.

En la reunió que va celebrar aquest Comitè el dia 17 de gener aprovà les lleis que copiem a continuació.

1.er Per formar part del Comitè s'ha d'ésser subscriptor de 1 peseta al mes i demostrar interès per a fer propaganda.

2.on Hi haurà canvi de càrrecs cada quinze dies.

3.er El president serà sempre el membre del Comitè que faci més subscripcions.

4.rt Els altres càrrecs s'elegiran per majoria i seran per als que treballin més.

5.è El Comitè el formaran: un president, vice-president, secretari, dos Caps generals de propaganda (interior i exterior de l'Escola) i altres amb el nom de Consellers.

Sabem que hi ha entusiasme, iniciatives i bona voluntat.

NAUSICA: En aquesta classe, per iniciativa d'alguns nois, s'ha començat un «Curset de Meteorologia».

En aquest curset a més d'explicar tot el que fa referència a les observacions meteorològiques, es posarà especial atenció en explicar totes aquelles coses que consten en el «Diari Meteorològic» de l'Escola.

El noi Josep García, que té molta traça a fer coses manuals, fa pocs dies, ha acabat una màquina de tren. Ara ha començat una caravella del segle XV.

GARBI: Una de les característiques més interessants de la nostra vida social i intel·lectual és el Cos de Cerimonial. Està constituït per nois i noies encarregats de fer els honors de la casa a la gent que ve a visitar-nos.

El Cos de Cerimonial, té entre nosaltres una tradició, fa anys que

funciona amb assiduitat. Però, és natural, cal treballar amb ell perquè sempre sigui una cosa fresca i natural i evitar l'anquilosament que ens portaria al «ciceronne».

Durant aquest mes, a la classe de Garbí, s'ha procedit a seleccionar els nois i noies que aquest curs formaran el Cos.

Es necessari que aquests nois, a més d'ésser de conversa agradable i gentil, tinguin alguns coneixements tècnics (domini del català i castellà, conèixer perfectament i en el moment, la vida de les classes i de l'Escola, etc.).

Amb aquesta base, el professor ha fet una colla d'exercicis i de pràctiques que han estat per molts dies el tema del treball de la classe i que com a resultat han donat un «Cos de Cerimonial» compost de 9 nois i 8 noies dividits en cinc grups i plens de bona voluntat per a tot foraster que visiti l'Escola.

NOTES DELS ANTICS ALUMNES

Curset d'Història de l'Art

El diumenge dia 19, a les onze del matí, es donà la lliçó que corresponia, al curset d'Història de l'Art.

Aquesta lliçó tingué per tema, l'estudi de les manifestacions artístiques de l'antic poble assiri, caracteritzades per l'hegemonia guerrera de les diverses ciutats que tingué per capital, fins a tenir la màxima importància durant la capitalitat de Nínive.

S'estudià principalment, el palau-fortalesa de Khorsabad, com a monument clàssic i que més ha servit, avui dia, per a conèixer amb major nombre d'aspectes, el poble assiri.

Curset de cultura musical

En la sessió de música del mes de gener, es parlà de la *Sonata* en les diverses èpoques, i el significat que ha tingut aquesta paraula com a composició musical.

S'explicà l'evolució de la *Sonata* des del segle XVI fins el temps actual.

Il·lustrà la lliçó el següent programa:

«Set variacions sobre un tema de *La flauta màgica* de Mozart», Beethoven.

Sonata en UT (viola de gamba i clavecí), Haendel.

Sonata en LA major, Beethoven.

PUBLICACIONS DE L'ESCOLA DEL MAR

ESCOLA DEL MAR (edicions de l'Ajuntament de Barcelona. Comissió de Cultura). Agost, 1921. Exhaurida.

LLIBRE DE MAR (edicions de l'Ajuntament de Barcelona. Comissió de Cultura). 31 d'agost 1921. Exhaurida.

PESTALOZZI, Comentarios de su vida y su obra. (Ediciones de la Escuela del Mar.) 17 de febrero 1927. Agotada.

LA BIBLIOTECA DE LOS NIÑOS (Ediciones de la Escuela del Mar). 7 de octubre 1927. Agotada.

LES REPRESENTACIONS DE TITELLES A L'ESCOLA DEL MAR (Edicions de l'Ajuntament de Barcelona). 10 de maig de 1932. Exhaurida.

LA NOSTRA POSICIO PEDAGOGICA. Conferència (Edicions de l'Escola del Mar). 21 de maig 1932.

VISITA ESPIRITUAL (Edicions de l'Escola del Mar). Octubre de 1933.

VISITA ESPIRITUAL (Ediciones de la Escuela del Mar). Octubre 1933.

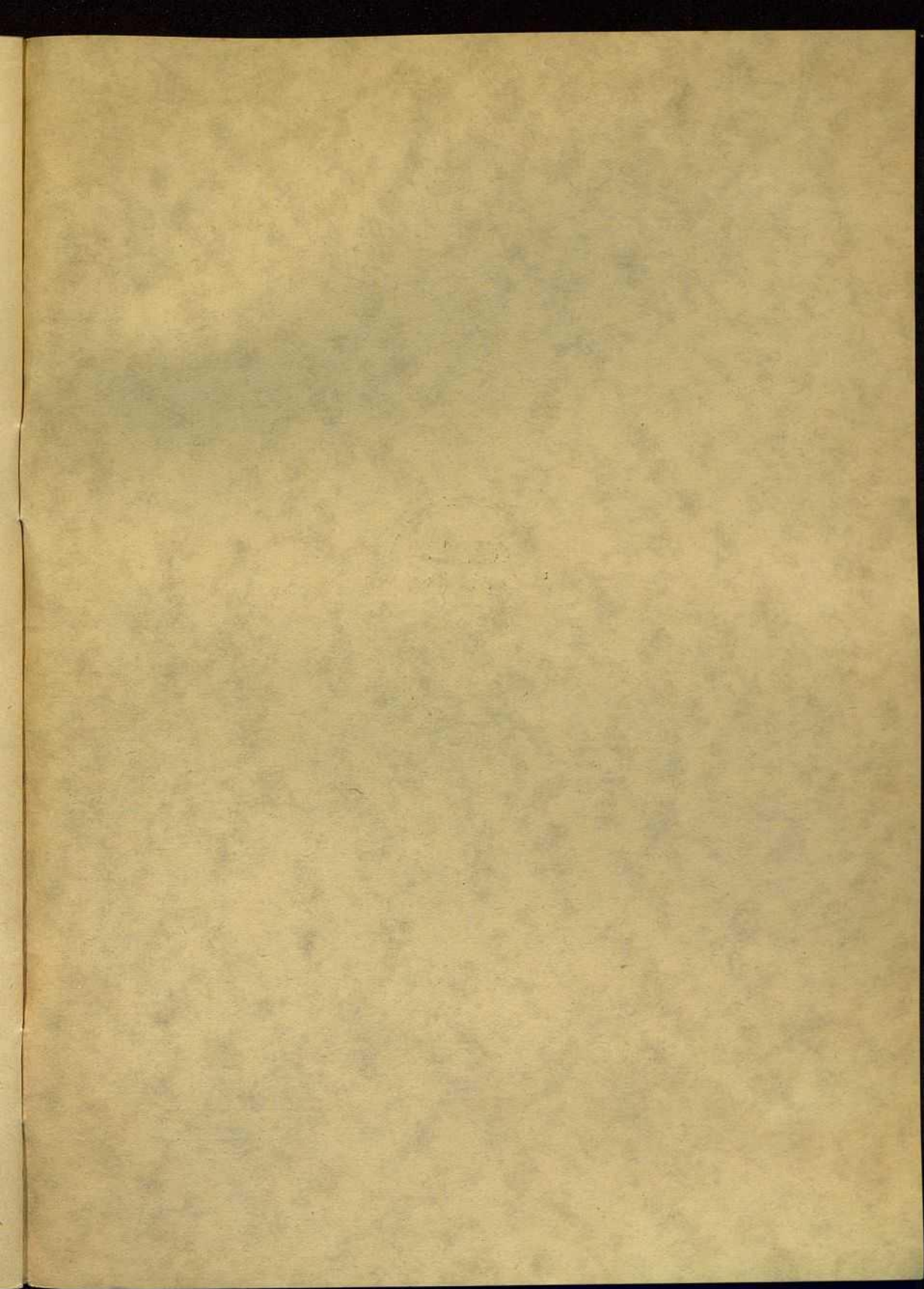
BIBLIOTECA DELS NENS. Catàleg (Edicions de l'Escola del Mar). 1934.

LA VIDA SOCIAL A L'ESCOLA DEL MAR (Edicions GARBÍ). Octubre 1935.

LA VIDA SOCIAL EN LA ESCUELA DEL MAR (Ediciones GARBÍ). Octubre 1935.

LA BIBLIOTECA DELS NENS A L'ESCOLA DEL MAR (Edicions GARBÍ). Gener 1936.

LA BIBLIOTHEQUE DES ENFANTS A L'ECOLE DE LA MER (Editions GARBÍ), Janvier 1936.

ART DEL LLIBRE
CARRER LLADÓ, 1
BARCELONA